

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/107/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119344437
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6119344437.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: A. E., nar. X.X.XXXX, XXX XX S. XXX, zastúpeného: Mgr. Peter Mesároš, advokát so sídlom Bottova 34, 949 01 Nitra, IČO: 40 495 391 proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému: Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Horná 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, o zaplatenie 6.513,80 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 29Cb/140/2019 - 223 zo dňa 5.8.2021 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 29Cb/140/2019 -223 zo dňa 5.8.2021 potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6.513,80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.513,80 Eur od 28.06.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Bratislava I samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 6.513,80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.513,80 Eur od 28.06.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. V návrhu uviedol, že je vlastníkom motorového vozidla SCANIA COACH 420, EČV: D. (ďalej len „motorové vozidlo“). Dňa 08.05.2019 došlo k škodovej udalosti, keď z auta značky EČV: H., ktoré v čase škodovej udalosti bolo poistené u žalovaného, odletel kameň a poškodil čelné sklo motorového vozidla. O priebehu škodovej udalosti spísali účastníci škodovej udalosti správu o nehode. Priebeh škodovej udalosti je medzi účastníkmi tejto udalosti nespochybniteľný. Poškodenie čelného skla motorového vozidla bolo zachytené v zápise o poškodení skiel vozidla. Poškodené čelné sklo si žalobca nechal vymeniť v spoločnosti BICAR SK s.r.o., IČO: 47 335 947 (ďalej len „servis“), za čo mu bola vyúčtovaná suma 6.513,80 Eur bez DPH. Žalovaný pri likvidovaní poistnej udalosti uzavrel poistnú udalosť bez poskytnutia poistného plnenia s odôvodnením, že v predmetnej veci nebolo bez akýchkoľvek pochybností zo strany žalobcu preukázané, že ku vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného a z toho dôvodu považuje žalovaný nárok za nepreukázaný.

3. Súd prvej inštancie vyhodnotil ako sporné, či a v akej výške je žalovaný povinný poskytnúť žalobcovi poistné plnenie za vzniknutú škodu ako aj nárok žalobcu na úroky z omeškania. Na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 442 ods. 1, § 427 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 1 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 4, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona PZP. Súd prvej inštancie vychádzal v danom prípade zo Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3.6.2014 Cpj 5/2014, podľa ktorého aj škoda spôsobená na čelnom skle motorového vozidla kameňom alebo iným predmetom vymršteným kolesom iného motorového vozidla je škodou, ktorá bola spôsobená okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke, zodpovednosti za túto škodu sa podľa § 428 veta prvá OZ nemožno zbaviť.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že samotný pohyb motorového vozidla a rýchlosť dopravného prostriedku sú osobitnou, špecifickou vlastnosťou jeho prevádzky. Ak v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla v spojení s pohybom kolies dôjde k vymršteniu kameňa spod kolies motorového vozidla, ktorý spôsobí škodu na čelnom skle iného auta, tak ide o škodu, ktorá vznikla v priamej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla. Prejavom prevádzky motorového vozidla je v tomto prípade otáčavý pohyb jeho kolies. Aj keď kameň nie je súčasťou motorového vozidla, bez pôsobenia otáčavého pohybu kolies idúceho motorového vozidla by kameň zostal na svojom mieste na ceste a k jeho vymršteniu a vzniku škody by nedošlo. Prevádzka motorového vozidla je teda príčinou vymrštenia kameňa, ktorý nárazom do čelného skla iného motorového vozidla spôsobí škodu za uvedených okolností. Súd mal preto dostatočne preukázané, že k poškodeniu čelného skla vozidla žalobcu došlo v dôsledku vymrštenia kameňa spod kolies motorového vozidla škodcu počas jeho prevádzky. Motorové vozidlo škodcu bolo v tom čase poistené u žalovaného, čo žalovaný nespochybňoval. Žalobca uniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení predložením písanej správy o nehode, zápisom o obhliadke, ako aj predložením faktúry spojenej s opravou čelného skla.

5. Súd preto nárok žalobcu považoval za daný a následne za zaoberal jeho výškou. Zdôraznil, že samotná škoda žalobcovi vznikla momentom vzniku škodovej udalosti, pričom faktúra vystavená servisom slúži len na preukázanie výšky škody, nie však vzniku samotnej škody. Právo na poistné plnenie vzniká už samotným vznikom škody a nie až opravou poškodeného motorového vozidla. Výška nároku na poskytnutie poistného plnenia sa odvíja od výšky vzniknutej škody. Ak by žalobca musel najprv uhradiť náklady (faktúru) a tak žiadať ich preplatenie, poprel by sa základný význam a účel samotného poistenia. Je len samozrejmé, že žalobca nemusel uhradiť faktúru za opravu, pretože jej úhrada mala byť zabezpečená práve poistným plnením žalovaného, keďže u neho bola poistená zodpovednosť za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, ktoré škodu spôsobilo. Táto námietka žalovaného je preto nedôvodná.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca dal motorové vozidlo opraviť v servise, ktorý za opravu fakturoval sumu 6.513,80 Eur bez DPH. Táto suma pozostáva zo sumy 5.342,80 Eur za čelné sklo Scania, sumy 345,- Eur za Bauset - obvod okna, sumy 362,- Eur za lepiacu sadu, sumy 89,- Eur za dorazy a sumy 375,- Eur za montáž. Žalovaný spochybňoval len sumu 5.342,80 Eur za čelné sklo Scania, pričom nijako nespochybnil zvyšnú sumu 1.171,- Eur. Pokiaľ ide o čelné sklo Scania, žalovaný predložil vyjadrenie Pilkington, s.r.o. o tom, že maloobchodná cena skla je 2.686,89 Eur. To ale neznamená, že servis čelné sklo za túto sumu skutočne nadobudol. Žalovaný predložil nadobúdaci doklad, z ktorého nevyplýva žiadna suma. Žalobca predložil náhľad faktúry SCANIA, v ktorej je uvedená suma za výmenu čelného skla v sume 5.624,63 Eur bez DPH. Z tejto faktúry nie je úplne zrejmé, či je fakturovaná len suma za čelné sklo, alebo sklo + výmena. Vo faktúre je síce uvedené výmena čelného skla, ale rozpisaná je len položka WINDSCREEN v sume 5.624,56 Eur bez DPH, pričom nie sú konkretizované žiadne ďalšie položky ako práca a ďalší materiál. Súd má za to, že faktúra predložená žalobcom predstavuje konkrétnu sumu - majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť, aby poškodené vozidlo malo rovnaké kvalitatívne, funkčné a estetické parametre ako pred škodovou udalosťou. Opravu vykonával servis a je pochopiteľné, že na čelné sklo aplikoval svoju maržu/cenu a poisťovňa je povinná túto skutočnosť rešpektovať. Nie je spravodlivé požadovať od žalobcu, ktorému škodu na čelnom skle spôsobil kameň vymrštený spod kolies motorového vozidla poisteného u žalovanej, aby organizoval zisťovanie cien opráv čelného skla v rôznych autoservisoch a následne urobil výber toho najlacnejšieho. Cena čelného skla predloženého žalovanou je najnižšia možná, ktorú za sklo zaplatí spotrebiteľ, ak si sklo sám zakúpi. To ale neznamená, že takáto cena platí vo všetkých autoservisoch, pretože očividne aj autorizovaný servis SCANIA vyčíslil opravu čelného skla sumou prevyšujúcou sumu 2.686,89 Eur.

Poškodený nemôže byť zaťažovaný ešte aj zisťovaním marží jednotlivých autoservisov, pretože tieto údaje nemá ako zistiť.

7. Čo sa týka úrokov z omeškania, súd prvej inštancie sa nestotožnil s takým výkladom zákona o PZP, že oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa krátila plnenie, splnila podmienky v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP, a teda nenesie nijakú zodpovednosť za nesprávne zistenie rozsahu plnenia a jeho poskytnutie. Takýto výklad odporuje účelu zakomponovania priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi do vnútroštátnej právnej úpravy. Pripustením tohto výkladu by poisťovne mohli krátiť poistné plnenia v podstate bez akéhokoľvek rizika, pretože ak ich dotknuté subjekty (spravidla po opakovanej vzájomnej komunikácii) aj zažalujú, v zmysle nimi prezentovaného výkladu by sa v omeškaní mohli/mali ocitnúť až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia. Ide však o maximálne účelovú argumentáciu. Súd preto uviedol, že nesúhlasí so záverom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/I 09/2018 z 27.05.2020 a sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018 (odhliadnuc od odlišného skutkového stavu), v ktorých tento uviedol, že ak poisťovňa si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP splnila, nie je povinná uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi. Tento nesúhlas odôvodňuje konajúci súd tým, že otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona o PZP, pričom druhá časť tohto ustanovenia (z ktorej vychádzal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie označených rozhodnutiach, a ktorý sa prvou časťou ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o PZP nezaoberal) sa uplatní len vtedy, ak je v súdnom rozhodnutí zaviazaný na zaplatenie náhrady škody poistený škodca a nie poisťovňa. Opačný výklad by znamenal obsolentnosť § 11 ods. 7 PZP, pretože právo poškodeného uplatňujúceho priamy nárok voči poisťovní je predsa dané inštitútom vykonateľnosti rozhodnutia, a to uplynutím lehoty na plnenie, ktorá je viazaná na právoplatnosť rozhodnutia a nie na doručenie právoplatného rozhodnutia. Pokiaľ teda poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo žalobcu popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zákon o PZP v § 11 ods. 8 upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 zákona o PZP, t. j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu (žalovanú) povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu zákona o PZP. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/100/2019 z 21.05.2020 a sp. zn. 2Cob/200/2019 z 29.09.2020. Poisťovňa ukončila šetrenie poistnej udalosti 12.06.2019 - tento deň oznámila žalobcovi, že mu plniť nebude. V súlade s bodom 29. bola povinná poskytnúť plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania poistnej udalosti a keďže tak neurobila, je od 28.06.2019 v omeškaní s plnením sumy 6.513,80 Eur. Súd preto zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania v žalobcom požadovanej výške 5% (vo výške zodpovedajúcej nariadeniu podľa bodu 12. tohto rozsudku) zo sumy 6.513,80 Eur od 28.06.2019 do zaplatenia.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalobca bol vo veci v celom rozsahu úspešný (z hľadiska žalovanej istiny), súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu 100%.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) a f) C.s.p. tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Žalovaný v odvolaní uviedol, že súd sa v rámci konania dostatočne nezaoberal výškou vzniknutej škody. V tomto smere poukazuje na ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého: „Uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).“ Z citovaného ustanovenia vyplýva, že poškodený môže požadovať náhradu škody IBA VO VÝŠKE ZODPOVEDAJÚCEJ (skutočnej) UJME, KTORÁ NASTALA V JEHO MAJETKOVEJ SFÉRE v dôsledku škody. Skutočnou škodou je pritom stratená (zničená) hodnota veci, ktorá je objektívne určiteľná, nie hodnota, na ktorej sa svojvoľne dohodne poškodený s tretím subjektom. Žalobca v žiadnom prípade nemá nárok na náhradu škody vyššej ako je skutočná výška škody len preto, že uhradil za opravu osobného motorového vozidla viac, ako bolo v skutočnosti nutné. Žalovaný už v rámci konania pred súdom prvej inštancie dostatočným spôsobom preukázal, že Faktúra vystavená spoločnosťou BICAR SK s.r.o. je zjavne nadhodnotená a že skutočná škoda, ktorá žalobcovi na jeho motorovom vozidle vznikla je omnoho nižšia než deklaruje. Čelné sklo na opravu žalobcovho motorového vozidla dodala pre autoservis BICAR SK s.r.o. spoločnosť Pilkington AGR Czech spol. s.r.o., čo vyplýva priamo z Faktúry č. 2095002901 zo dňa 05.06.2018 (ďalej len ako „nadobúdaci doklad“). Po preverení nadobúdacej ceny čelného skla deklarovaného nadobúdacím dokladom bolo žalovaným prostredníctvom e-mailovej komunikácie priamo u dodávateľa zistené, že maloobchodná cena náhradného dielu (v tomto prípade čelného skla) je 2.686,89 € bez DPH. Uvedená skutočnosť jednoznačne dokazuje, že autoservisom fakturovaná cena čelného skla vo výške 5.342,80 Eur (vyplývajúca z Faktúry za opravu OMV predloženej žalobcom), nezodpovedá skutočným obstarávacím nákladom za tento náhradný diel, pričom jeho cena je zjavne a bezdôvodne navýšená o viac ako 2.600,00 Eur. Napriek tomu, že súd v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že z Faktúry SCANIA nie je úplne zrejmé, či je fakturovaná len cena za čelné sklo alebo aj cena jeho výmeny, vôbec túto otázku bližšie neriešil, pričom ďalej v odôvodnení pripustil iba tú možnosť, že v tejto faktúre je uvedená len cena čelného skla bez opravy. Pokiaľ by však predmetná Faktúra zahŕňala aj opravu samotného čelného skla, znamenalo by to, že oprava priamo v autorizovanom servise SCANIA by bola lacnejšia, ako oprava v neautorizovanom servise, čo je podľa názoru žalovaného neprípustné.

11. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, žalovaný nesúhlasí s názorom a odôvodnením súdu obsiahnutým v bode 29. predmetného Rozsudku, nakoľko zastáva názor, že súd nesprávne priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania, a to v rozpore s ustanoveniami zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o PZP“). Vzhľadom na to, že žalovaný v zákonnej lehote od oznámenia žalobcu o škodovej udalosti splnil listom označeným ako „Škodová udalosť číslo 8006221660 zo dňa 08.05.2019 z poistnej zmluvy číslo XXXXXXXXXXXX/XXXXXXXXXX“ zo dňa 12.06.2019 podmienku v zmysle ust. § 11 ods. 6 písm. a) Zákona o PZP, od dňa OZNÁMENIA poškodeného o škodovej udalosti skončil prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, nevznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania v zmysle ust. § 11 ods. 8 citovaného zákona. Povinnosť žalovaného plniť vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a do omeškania by sa žalovaný mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti uloženej jej právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi výšku priznanej náhrady škody. Žalovaný zastáva názor, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v ust. § 11 ods. 8 cit. Zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ust. § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) Zákona o PZP v 3-mesačnej lehote od oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie a jej účelom je ochrana poškodeného v tom, aby poisťovňa pod následkom tejto peňažnej sankcie nezostala nečinná a aby bola nútená oznámiť najneskôr v lehote troch mesiacov od nahlásenia škodovej udalosti poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná VÝLUČNE na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku žalobcu na poskytnutie poistného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté. Okrem vyššie uvedeného žalovaný dodáva, že predmetná otázka už bola riešená v judikatúre Najvyššieho súdu SR (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017; tiež sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019), ale aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline (napr. rozhodnutie zo dňa 27.08.2019, sp. zn. 11Co/163/2019).

12. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

13. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý považuje napadnutý rozsudok za vecne správny. Uviedol, že za škodu sa v právnej teórii a praxi považuje ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného, spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom - peniazmi. Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zmenšenie majetku poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty potrebné na uvedenie veci do predošlého stavu. Poukazujeme na nález Ústavného súdu ČR zo dňa 19.03.2008, sp. zn. II. ÚS 2221/07, v ktorom sa uvádza nasledovné: „V dôsledku opravy, ktorou bude vozidlo uvedené do pôvodného stavu, nedôjde k jeho zhodnoteniu, naopak hodnota havarovaného, aj keď opravovaného vozidla bude na trhu nižšia. Ak sa za škodu považuje ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, jej výška je daná rozdielom medzi majetkovým stavom poškodeného pred a po poškodení, musí aj rozsah náhrady škody zohľadniť výškou všetkých potrebných prostriedkov, ktoré bol poškodený nútený vynaložiť na obnovenie pôvodného majetku, v danom prípade na opravu vozidla tak, aby bolo z technického hľadiska rovnako prevádzkyschopné ako pred škodnou udalosťou. Pokiaľ obnovenie do pôvodného stavu nie je možné vykonať inak ako použitím náhradných dielov, oprava bola vykonaná účelne a smerovala iba k odstráneniu škodovej udalosti, nie je možné prenášať povinnosť k úhrade nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu na poškodeného a neodôvodnene ho znevýhodňovať voči škodcovi. V tomto prípade je potrebné prihliadať aj na to, že v prípade havarovaného vozidla, aj keď je opravené novými dielmi, je jeho skutočná hodnota vždy nižšia ako pôvodná hodnota použitého nehavarovaného vozidla. V neposlednom rade je potrebné vziať do úvahy i to, že poškodenému bolo toto tzv. zhodnotenie vozidla protiprávnym konaním niekoho iného vnútené.“

14. Poukázal na to, že nežiadal v tomto konaní žiadnu inú úhradu nad výšku skutočnej škody, ktorá mu bola spôsobená bez jeho zavinenia poisteným Žalovaného. Zdôraznil, že žalovaným uvedený dôvod odmietnutia poistného plnenia po ukončení likvidácie nebola neprimeranosť ceny opravy. V čase odmietnutia poistnej udalosti bolo dôvodom odmietnutia poistného plnenia údajná nesplnenie podmienok pre poskytnutie poistného plnenia. Žalovaného argumentáciu, ktorú začal používať až v roku 2019 v tomto prebiehajúcom súdnom konaní, považujeme za účelovú a šikanóznou obranu žalovaného. Žalovaný počas likvidácie poistnej udalosti a počas vykonávania opravy žiadnym spôsobom neusmernil žalobcu, akú sumu za čelné sklo považuje za primeranú a ani žalobcovi neurčil najvyššiu možnú sumu, ktorú by akceptoval ako účelne vynaložený náklad na odstránenie vzniknutého poškodenia. Žalobca ako laik nevie posúdiť, aká suma je primeraná a aká je neprimeraná. Žalobca postupoval počas likvidácie poistnej udalosti a aj počas opravy vzniknutého poškodenia plne v súlade so zákonom o povinnom zmluvnom poistení a preto mu nemôže byť na ujmu, že žalovaný odmieta ex post poskytnúť poistné plnenie z dôvodu údajnej neprimeranosti výšky nákladov na odstránenie poškodenia a to najmä v stave, keď takýto dôvod a túto neprimeranosť ceny počas likvidácie poistnej udalosti nikdy Žalovaný nespochybňoval a nenamietal neprimeranosť nákladov vynaložených žalobcom.

15. Má za to, že konajúci súd riadne zdôvodnil v napadnutom rozsudku otázku nároku na úroky z omeškania a to zohľadňujúc ustanovenie § 220 ods. 3 C.s.p. Uviedol, že v zmysle ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o PZP je poisťovateľ povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní od ukončenia likvidácie poistnej udalosti. Záver žalovaného o likvidácii a posúdení nároku žalobcu bol nesprávny a v rozpore so zákonom. Je zrejmé, že argumentácia žalovaného použitá pri odmietnutí poskytnutí poistného plnenia bola v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti poukazuje na rozsiahlu prax poisťovní, ktoré odmietajú hromadne poskytovať poistné plnenia za poškodené čelné sklo motorových vozidiel zo zákonného poistenia ich poistených, od auta ktorých odskočil kameň, ktorý poškodil čelné sklo. Zo strany žalovaného išlo o účelové a tendenčné konanie, kedy pristúpil aj v tomto prípade k odmietnutiu poistného plnenia. Poistnú udalosť uzavrel neposkytnutím poistného plnenia výlučne zo subjektívnych, účelových a tendenčných dôvodov, ktorých cieľom bolo vyhnúť sa povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný práve takýmto svojím prístupom spôsobil vznik tohto súdneho konania (nehovoriac o nespočetnom množstve iných súdnych konaní v obdobných veciach). Aj z týchto subjektívnych dôvodov možno vyvodiť záver, že žalovaný nepostupoval zákonne pri likvidácii tejto poistnej udalosti, nakoľko jeho zámerom nebolo poistnú udalosť reálne šetriť a zlikvidovať v zmysle a v súlade so zákonom, práve naopak, motiváciou a úmyslom žalovaného bolo poistné plnenie odmietnuť bez ohľadu na individuálne skutkové a právne okolnosti. Poukazuje na skutočnosť, že žaloba na plnenie má prednosť pred žalobou o určenie. V zmysle zásady žalovania na plnenie je zrejmé, že žalobca sa v tomto súdnom konaní nemohol domáhať určenia, že rozhodnutie, resp. stanovisko žalovaného o odmietnutí poistného plnenia je nezákonné. Žalobca bol povinný žalovať na plnenie, tzn. na náhradu škody. Žaloba na plnenie konzumuje určovaciu žalobu. Z uvedeného vyplýva, že „záväzné rozhodnutie

súdu o povinnosti plniť konzumuje i prejudiciálnu otázku určenia platnosti či neplatnosti, existencie alebo neexistencie práva či právneho vzťahu, ktorý je predpokladom takéhoto plnenia“ (Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 192). Je zrejmé, že prípadným meritorným rozhodnutím o povinnosti plniť v tomto konaní súd zároveň určí, že rozhodnutie žalovaného o odmietnutí poistného plnenia je v rozpore so zákonom. Nakoľko, v prípade úspechu žalobcu v tomto konaní, rozhodnutie žalovaného o likvidácii poistnej udalosti nebude zákonné, jeho rozhodnutie sa rozhodnutím súdu zmení a preto sa dostane do omeškania práve v zmysle ustanovenia 11 ods. 7 ZPZP. Preto je zrejmé, že žalovaný sa dostal do omeškania už okamihom vykonania svojho nezákonného rozhodnutia o poskytnutí poistného plnenia.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

17. V ďalších písomných vyjadreniach zotrvali strany sporu na svojej predchádzajúcej právnej argumentácii.

18. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej iba C.s.p.) prejednal vec v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 C.s.p. oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 5.6.2023. Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

19. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

21. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

22. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj „nariadenie“) výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola vo výške 0%.

23. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej iba zákon o PZP) poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

24. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

25. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

26. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, z ktorých dôkazov

vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Súd prvej inštancie dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na sporné otázky, pričom sa zároveň vysporiadal s podstatnou argumentáciou sporových strán. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné zdôvodnenie:

27. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že dňa 08.05.2019 došlo k škodovej udalosti, keď z auta značky EČV: H., ktoré v čase škodovej udalosti bolo poistené u žalovaného, odletel kameň a poškodil čelné sklo motorového vozidla. O priebehu škodovej udalosti spísali účastníci škodovej udalosti správu o nehode. Poškodené čelné sklo si žalobca nechal vymeniť v spoločnosti BICAR SK s.r.o., IČO: 47 335 947 (ďalej len „servis“), za čo mu bola vyúčtovaná suma 6.513,80 Eur bez DPH. Žalovaný pri likvidovaní poisťnej udalosti uzavrel poisťnú udalosť bez poskytnutia poisťného plnenia s odôvodnením, že v predmetnej veci nebolo bez akýchkoľvek pochybností zo strany žalobcu preukázané, že ku vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného a z toho dôvodu považuje uplatnený nárok za nepreukázaný. Žalobca v tomto súdnom konaní žiadal úhradu skutočnej škody, ktorá mu bola spôsobená bez jeho zavinenia poisteným žalovaného. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, keď dospel k záveru, že ku vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla, žalobca preukázal nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov na opravu motorového vozidla vymrštením kameňa spod kolies motorového vozidla poisteného u žalovaného a žalobcovi vznikol aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne posúdil výšku škody a nárok na zaplatenie úrokov z omeškania (nesplnenie podmienok pre poskytnutie poisťného plnenia odvolacím dôvodom nebolo).

28. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou, že súd prvej inštancie sa dostatočne nezaoberal výškou vznikutej škody a nezohľadnil, že faktúra vystavená spoločnosťou BICAR SK s.r.o. je nadhodnotená. Odvolací súd poukazuje na odseky 27 a 28 napadnutého rozsudku, kde sa súd prvej inštancie správnym a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s výškou uplatnenej škody. Súd prvej inštancie zohľadnil pri posudzovaní nutnosti a účelnosti nákladov aj argumentáciu žalovaného, podľa ktorej maloobchodná cena čelného skla činila 2.686,89 Eur, čo má podľa žalovaného svedčiť o nadhodnotení výslednej ceny výmeny skla. Odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že predmetom odmietnutia poisťného plnenia nebola neprimeranosť uplatnenej škody (neprimeranosť ceny opravy čelného skla), dôvodom bolo nesplnenie podmienok na vyplatenie poisťného plnenia, keďže podľa žalovaného nebola preukázaná zodpovednosť údajného škodcu. Žalobca teda v čase uplatnenia poisťného plnenia po predložení dokladov preukazujúcich vzniknutú škodu nemal vedomosť o tom, že podľa žalovaného môže byť cena opravy neprimeraná. Žalovaný neusmernil žalobcu v tom smere, že má použiť ten-ktorý servis na opravu, resp. aká najvyššia suma je pre poisťovňu akceptovateľná. Neprimeranosť ceny opravy začal žalovaný spochybňovať až v súdnom konaní, čo podľa odvolacieho súdu svedčí o jeho tendenčnom správaní.

29. Podľa odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že ak žalovaný zistil maloobchodnú cenu čelného skla (2.686,89 Eur) neznamená to, že za túto cenu servis čelné sklo nadobudol a že výsledná cena za opravu v sume 6.513,80 Eur je nadhodnotená. Súd prvej inštancie správne zisťoval, či uplatnená suma predstavuje náklady na opravu, pričom ako vyplýva zo súdnej praxe, poškodenému neukladá žiadny predpis hľadať „najlacnejší servis“, najmä ak nemal od poisťovne žiadne inštrukcie v tomto smere. Predložená faktúra teda preukazuje, aké náklady musel poškodený vynaložiť na odstránenie poškodenia.

30. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania, odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou žalovaného, že žalobcovi tento nárok nepatrí a teda, že súd prvej inštancie ho posúdil nesprávne. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý je súladný s aktuálnou súdnou judikatúrou. Súd prvej inštancie postupoval správne, ak vysvetlil odklon od rozhodovacej praxe v čase rozhodnutia, na druhej strane treba už uviesť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 bolo Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021 zrušené a vec bola Najvyššiemu súdu SR vrátená na ďalšie konanie. „Súd prvej inštancie vychádzal z § 11 odsek 6 písmeno a) alebo b), odsek 8 zákona o PZP, avšak vyvodil nesprávny záver, že skutočnosť, že poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poisťného plnenia podľa predstáv poškodeného, nemožno vykladať tak, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že sa dostala podľa § 11 odsek 8 zákona o PZP do omeškania a uzavrel, že žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu je uložená

právoplatným rozhodnutím a povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody.“

31. Odvolací súd poukazuje na základné východiská právneho posúdenia nároku na zaplatenie úroku z omeškania Ústavným súdom SR, ktorý vo vyššie uvedenom náleze uviedol, že výklad, ktorý poskytuje rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 v sebe subsumuje záver, že poisťovňa sa dostáva do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania nie bezprostredne po tom, ako si poškodený voči nej uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP a ani potom, čo uplynuli lehoty podľa § 11 ods. 6, 7 zákona o PZP, ale až po doručení meritórneho rozhodnutia v spore, kde poisťovňa vystupovala ako žalovaná, pričom rozsudok bol stotožnený s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Ústavný súd SR však konštatoval, že hoci vzťah poškodeného a poisťovateľa je vzťahom osobitným (a teda nie bežným vzťahom veriteľ - dlžník), čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 - 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 Občianskeho zákonníka, predmetné ustanovenia nemôžu viesť k takému výkladu, ktorým by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Výklad poskytnutý zo strany NS SR v napadnutom rozhodnutí v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, čím sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy, ktorá má (v rámci zákona o PZP) za cieľ zlepšenie postavenia poškodeného, keďže v zmysle predmetného právneho predpisu bol zákonodarcom vykreovaný osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi. Rovnako aj v súlade so smernicou EP a Rady č. 2009/103/ES sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli povinnosť poisťovne (alebo jej likvidačného zástupcu) do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnymi sankciami, pričom smernica zároveň výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. K identickému právnenému záveru dospel Ústavný súd SR aj v náleze sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021.

32. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Oبدو/27/2021 zo dňa 23.2.2022 ako súdu dovolacieho, ktorý v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na citované nálezy ústavného súdu a konštatuje, že ak súdy pri výklade § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcovi odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania) s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom Slovenskej republiky označený ako ústavne nesúladný spôsob, akým všeobecné súdy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci. Najvyšší súd dal do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudok z 21. mája 2020, sp. zn. 1Cob/100/2019, rozsudok z 29. septembra 2020, sp. zn. 2Cob/200/2019 a rozsudok z 27. apríla 2017, sp. zn. 1Cob/109/2016, v ktorých už Krajský súd v Bratislave prijal záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti poisťovateľa platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP včas.

33. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo žalovanej istiny od 28.6.2019 do zaplatenia (viď ods. 29 a 30 napadnutého rozhodnutia).

34. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z tohto dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. vrátane výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p., keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

36. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).